

Bruxelles, den 22.5.2017
COM(2017) 500 final

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET, DET
EUROPÆISKE RÅD, RÅDET, DEN EUROPÆISKE CENTRALBANK, DET
EUROPÆISKE ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG, REGIONSUDVALGET
OG DEN EUROPÆISKE INVESTERINGSBANK**

Det europæiske semester 2017: Landespecifikke henstillinger

1. INDLEDNING

Den europæiske økonomi har vist sig robust over for store udfordringer. I 2016 voksede både EU's og euroområdet økonomi med knap 2 %. Beskæftigelsen i EU nåede op på 232,9 millioner personer, hvilket er det højeste antal nogensinde. Ifølge Europa-Kommissionens økonomiske forårsprognose 2017¹ bliver de offentlige finanser fortsat bedre: Det offentlige underskud i euroområdet, som lå over 6 % for blot et par år siden, forventes i år at udgøre 1,4 %, mens gældskvoten efter flere år med kraftige stigninger nu ventes at falde langsomt til lige under 90 % næste år. Den økonomiske vækst påvirkes positivt af stærke interne drivkræfter, understøttende økonomiske politikker, herunder en lempelig pengepolitik og finanspolitik, en gradvis fremgang i verdenshandelen og euroens relativt gunstige vekselkurs. Den økonomiske udvikling hæmmes imidlertid stadig af den svage bagvedliggende produktivitet og krisens eftervirkninger, bl.a. vedvarende uligheder og forskelle internt i og mellem landene. Økonomien er fortsat præget af en stor usikkerhed, der primært skyldes eksterne faktorer, og der er behov for at give den potentielle vækst et løft.

Der er behov for mere konkurrencedygtige, robuste, rummelige og innovative økonomier for at styrke de positive tendenser og øge konvergens i EU. Det er målet med de henstillinger, der udstedes under det europæiske semester for samordning af den økonomiske politik. Gunstige forhold letter gennemførelsen af reformer, og disse er yderst nødvendige for at holde gang i den aktuelle positive økonomiske og samfundsmæssige udvikling og for at understøtte moderniseringen af vores økonomier. Veludformede reformer, der iværksættes i en hensigtsmæssig rækkefølge, og som tager hensyn til de fordelingsmæssige konsekvenser, bør sigte mod at give alle EU's borgere og virksomheder mulighed for at bidrage til og få del i væksten, fremme konvergens og mindske eventuelle negative følger af de gennemgribende forandringer. Gennemførelsen af reformer vil også bidrage til en øget konvergens i EU og i euroområdet og styrke modstandsdygtigheden.

Reformerne skal tage behørigt hensyn til specifikke samfundsmæssige forhold og udfordringer i de enkelte medlemsstater. Siden 2010 er der iværksat store arbejdsmarkedsreformer, navnlig i nogle af de lande, der blev hårdest ramt af krisen. Disse reformer har bidraget til at forbedre økonomiernes tilpasningsevne, genoprette konkurrenceevnen og øge beskæftigelsen. Andre reformer har haft til formål at skabe bedre rammevilkår for erhvervslivet og mere velfungerende finansielle markeder og produktmarkeder. I den senere tid har opmærksomheden i stigende grad været rettet på at flytte beskattningen væk fra arbejde og modernisere socialpolitikken og de arbejdsmarkedsrelaterede faktorer for at gøre dem mere velfungerende samt at sørge for en rimelig fordeling af fordelene ved vækst til hele samfundet. Der skal imidlertid

¹ De nationale programmer findes på:

https://ec.europa.eu/info/2017-european-semester-national-reform-programmes-and-stability-convergence-programmes_en, og Kommissionens økonomiske forårsprognose fra den 11. maj 2017 findes på: https://ec.europa.eu/info/business-economy-euro/economic-performance-and-forecasts/economic-forecasts/spring-2017-economic-forecast_en.

gøres flere anstrengelser, navnlig når det kommer til reformer af produkt- og tjenestemarkederne og moderniseringen af den offentlige forvaltning, da disse områder har stor betydning for investeringer og forbedringen af den handelsmæssige integration og konkurrenceevnen.

Reformerne skal også sørge for, at den økonomiske genrejsning er holdbar på længere sigt, og styrke vores modstandsdygtighed over for fremtidige økonomiske og samfundsmæssige udfordringer. Det kræver et øget fokus på reformer, der fremmer investeringer i social infrastruktur, førskoleundervisning og børnepasning samt livslang læring. Der er desuden behov for flere reformer, som fremmer forskning og innovationsevnen og højner produktiviteten. Sådanne reformer ville gavne de medlemsstater, der arbejder på at komme på omgangshøjde med de øvrige medlemsstater, og som oplever et stigende pres for at ændre deres specialiseringsmønster i retning af mere videnintensive sektorer. De kunne også hjælpe lande med en kronisk lav produktivitetsvækst. Samtidig bør der især ses nærmere på velfærds- og skattesystemernes overordnede ydeevne. I lande med meget store opsparinger og lave investeringsniveauer bør der foretages flere investeringer for at sikre økonomisk succes i fremtiden, navnlig i lyset af den aldrende befolkning.

Der er stadig mange restriktioner, som belaster virksomhedernes aktiviteter. Tilstrømningen af udenlandske direkte investeringer er stadig beskeden, og den handelsmæssige integration og diversificering i nogle dele af EU's økonomi er fortsat svag. Der er stadig restriktioner inden for de liberale erhverv, og nogle servicesektorer påvirkes stadig af urimelige reguleringsmæssige krav og byrdefulde administrative procedurer. Fragmenteringen og ineffektiviteten på markederne for offentlige indkøb varer ved. Disse faktorer udgør stadig en hæmsko for den handelsmæssige integration på det indre marked og sænker integrationen mellem virksomhedernes værdikæder ved at pålægge dem ekstraomkostninger eller begrænse deres adgang til markederne. Ved at styrke innovationen og produktiviteten og udligne forskellene mellem virksomhedernes, sektorernes og regionernes økonomiske formåen vil der kunne skabes en mere dynamisk lønudvikling og en forbedring af husholdningernes disponible indkomster.

Sociale prioriteringer skal spille en prominent rolle i reformindsatsen. Som det fremhæves i hvidbogen om Europas fremtid og i debatoplægget om Europas sociale dimension i 2025, er opsvinget stadig ulige fordelt internt i og mellem samfund og regioner. Der er fortsat et presserende behov for at tackle krisens eftervirkninger, det være sig i forbindelse med langtidsledigheden eller høje offentlige og private gælds-niveauer. Der er behov for strukturreformer til at skabe social retfærdighed, mindske indkomstuligheden og understøtte konvergens i retning af bedre sociale forhold. Ved tilrettelæggelsen og gennemførelsen af reformdagsordenen bør der tages højde for de sociale prioriteter og konsekvenser.

Kommissionen har fremsat et forslag til en europæisk søjle for sociale rettigheder, som skal bidrage til at løse nogle af disse problemstillinger og bane

vejen for yderligere konvergens. Formålet med søjlen er at fastlægge nogle grundprincipper til at fremme velfungerende og retfærdige arbejdsmarkeder og velfærdssystemer. Søjlen skal fungere som en ledetråd for en fornyet måde at skabe øget konvergens på. De analyser og henstillinger, der udarbejdes som led i det europæiske semester, vil afspejle og fremme de principper, som søjlen bygger på, gennem vurdering, overvågning og sammenligning af de fremskridt, der gøres hen imod implementeringen heraf. Der vil blive gjort brug af benchmarking og udveksling af bedste praksis på en række områder, og en social resultattavle vil hjælpe til at følge fremskridtene.

Det europæiske semester og de landespecifikke henstillinger fungerer som en årlig rettesnor for medlemsstaternes reformer. Henstillingerne til de enkelte medlemsstater tilpasses ganske vist hvert år for at afspejle de fremskridt, der gøres, samt eventuelt ændrede forhold, men de har fast udsæt i de bredere prioriteter i Kommissionsformandens tale om Unionens tilstand og den årlige vækstundersøgelse. For eurolandenes vedkommende afspejler de også henstillingerne vedrørende den økonomiske politik i euroområdet. Det er afgørende at skabe sammenhæng og overensstemmelse mellem henstillingerne vedrørende euroområdet og de landespecifikke henstillinger for at sikre det rette policymix på euroområdeniveau og sikre, at der tages behørigt hensyn til afsmittende virkninger på tværs af eurolandene i den politiske beslutningsproces. Europa 2020-strategiens bredere og mere langsigtede vision såvel som 2030-målene for bæredygtig udvikling spiller en central retningsvisende rolle på årsbasis og er fuldt integrerede i det europæiske semester.

Kommissionen har taget konkrete skridt til at forbedre og understøtte reformgennemførelsen i medlemsstaterne, og at disse føler et større ejerskab til reformerne. Ligesom i de foregående år bygger henstillingerne på en omfattende dialog på flere niveauer med Europa-Parlamentet, de nationale parlamenter, medlemsstaternes offentlige myndigheder, arbejdsmarkedsparterne, civilsamfundet og andre vigtige interessenter. For første gang har Kommissionen hørt medlemsstaterne om udkastet til de landerapporter, der blev offentliggjort i februar², hvilket har styrket den fælles forståelse af de vigtigste økonomiske og sociale prioriteter. Kommissionen afholder også regelmæssigt drøftelser med arbejdsmarkedets parter på både EU-plan og nationalt plan, og den har opfordret medlemsstaterne til i højere grad at lytte til de nationale arbejdsmarkedsparter. Det indebærer bl.a. en større inddragelse i forbindelse med udarbejdelsen af de nationale reformprogrammer og høringer om vigtige etaper af det europæiske semester. I sit forslag til dette års landespecifikke henstillinger fokuserer Kommissionen desuden på de mest presserende problemstillinger.

² Se https://ec.europa.eu/info/publications/2017-european-semester-country-reports_en

2. OVERORDNEDE FREMSKRIDT MED HENSYN TIL REFORMER OG KORREKTION AF UBALANCER

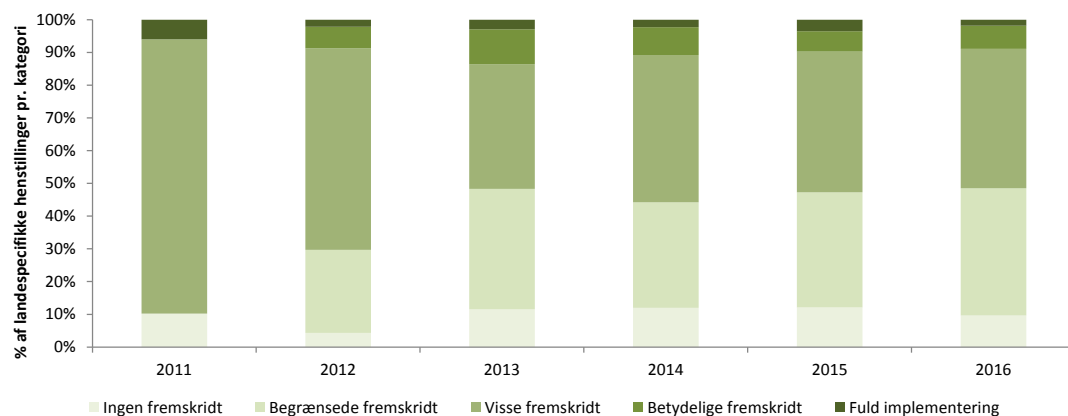
Erfaringerne gennem de seneste år har vist, at medlemsstaterne er indstillet på aktivt at gennemføre strukturreformer. Fremskridtene med gennemførelsen af hver enkelt landespecifik henstilling kan bedst konstateres ved at se på udviklingen over hele perioden siden vedtagelsen af den pågældende henstilling. Der er gjort betydelige fremskridt med langt størsteparten af reformerne, skønt der er store forskelle mellem medlemsstaterne på reformernes dybde og hastighed. For at styrke medlemsstaternes ejerskab til reformerne og medvirke til en bedre reformgennemførelse har Kommissionen rettet sit fokus på særligt vigtige spørgsmål af makroøkonomisk og samfundsmæssig relevans. Henstillingerne er med de seneste semesterforløb blevet mere målrettede og fokuserer på reformtiltag, der kan gennemføres inden for 12-18 måneder. En sådan tidshorisont er vigtig for at skabe momentum og indlede de første skridt, men den begrænser muligheden for at foretage en reel vurdering: Erfaringerne har vist, at reformerne typisk gennemføres gradvist og med stigende intensitet over en længere periode, og at deres effekt skal derfor måles over flere år.

Der kan som minimum konstateres "visse fremskridt" med gennemførelsen af omkring to tredjedele af de landespecifikke henstillinger, der er blevet vedtaget frem til 2016. Siden 2011 har Rådet hvert år udstedt et sæt henstillinger til hver medlemsstat. De relevante reformer er ofte ganske vidtrækkende og kræver en vis tid at forberede og gennemføre i overensstemmelse med national praksis. Regeringerne, de nationale parlamenter, arbejdsmarkedets parter, andre interessenter og individuelle borgere skal investere tid, afholde drøftelser og foretage analyser for at finde frem til de bedste løsninger på de problemstillinger, der fremhæves i henstillingerne. Det kræver ofte kompromisløsninger for at ramme den rette balance mellem de økonomiske, sociale, institutionelle og politiske hensyn, der skal tages.

Der er gjort langt flere fremskridt med hensyn til gennemførelsen af henstillingerne fra tidligere år sammenlignet med de henstillinger, der blev vedtaget for mindre end et år siden. Det bekræfter, at det tager tid at gennemføre reformer, og at det er vigtigt at vurdere fremskridtene ud fra et mellemsigtet perspektiv og ikke kun på kort sigt. Set ud fra et flerårigt perspektiv kan den største fremgang konstateres på de områder, der vedrører finanspolitik og finanspolitisk styring samt finansielle tjenester. Det afspejler overvejende de anstrengelser, der er gjort for at overvinde den økonomiske krise og finanskrisen, eftersom der skulle gøres noget ved de store gælds- og underskudsniveauer, og den finansielle sektor skulle stabiliseres. Mange lande har truffet væsentlige foranstaltninger for at styrke pensionssystemernes bæredygtighed. Til gengæld går det langsomt på områder såsom sundhed og langtidspleje, udvidelse af skattegrundlaget, forbedring af rammevilkårene for erhvervslivet, adgang til finansiering og konkurrence inden for serviceerhvervene. Nogle af disse områder skal prioriteres på længere sigt, da de vil blive af mere presserende karakter på grund af de stigende demografiske udfordringer,

og endnu vigtigere hvis væksten bliver liggende på et moderat niveau. Siden det første europæiske semester i 2011 har tempoet for fremskridtene – som vurderet et år efter vedtagelsen af henstillingerne – været lettere aftagende. Det kan delvis skyldes, at de politisk nemme reformer blev gennemført først, og at der var et større akut behov for at gribe ind under krisen. Denne tendens ophørte imidlertid med gennemførelsen af de landespecifikke henstillinger fra 2016.

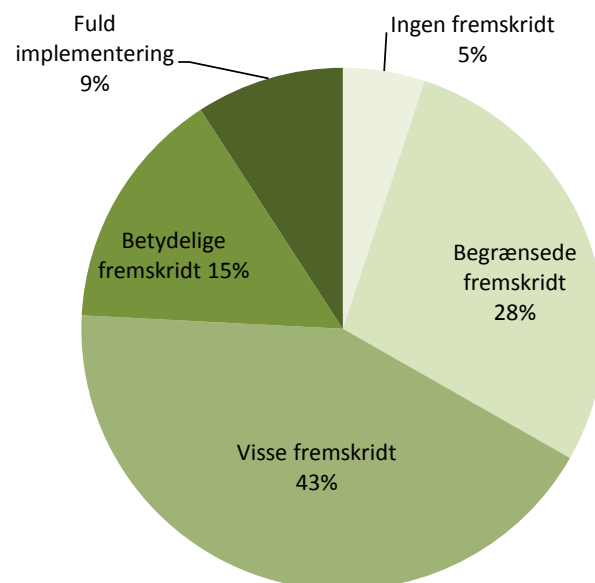
Figur 1: Implementering af de landespecifikke henstillinger: årlig vurdering i hvert enkelt år siden 2011

* 2011-2012: Andre kategorier for vurdering af implementeringen

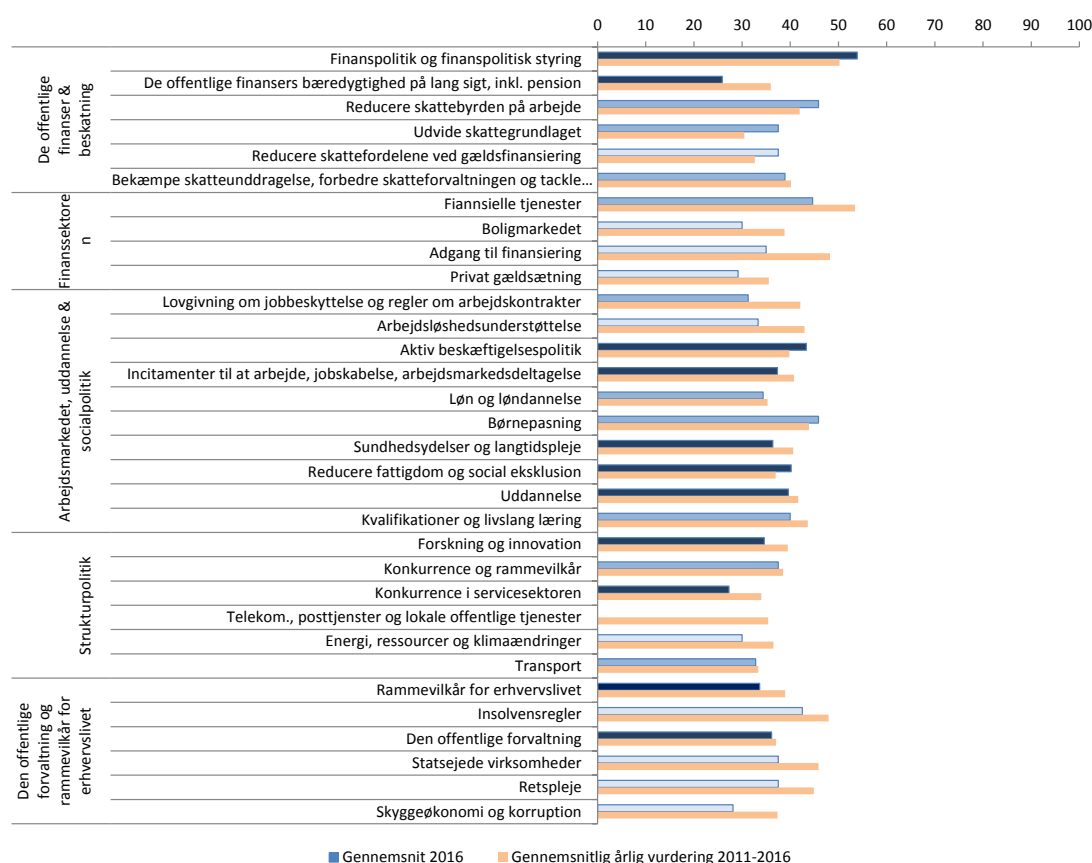
** Den overordnede vurdering af henstillingerne vedrørende finanspolitikken omfatter overensstemmelse med stabilitets- og vækstpakten

Figur 2: Overordnet implementering af de landespecifikke henstillinger fra 2011-2016 til dato (flerårig vurdering)

Siden vedtagelsen af sidste års landespecifikke henstillinger har medlemsstaterne gjort de største fremskridt inden for finanspolitik og finanspolitisk styring samt inden for beskæftigelsespolitik. Der er truffet foranstaltninger inden for skattepolitik (nedsættelse af skattebyrden på arbejde), arbejdsmarkeds- og socialpolitik (navnlig bekæmpelse af fattigdom, social inklusion og børnepasning) og inden for finansielle tjenester. Der er gjort færreste fremskridt med hensyn til de offentlige financers holdbarhed på lang sigt, konkurrence inden for serviceerhvervene og rammevilkårene for erhvervslivet. Generelt set tegner der sig et billede af, at medlemsstaterne fortsat arbejder på at gennemføre reformer, men at graden af fremskridt varierer mellem "begrænsede fremskridt" og "visse fremskridt" på de fleste af de politikområder, der var genstand for landespecifikke henstillinger i 2016. Der er således stadig et stykke vej, før reformerne er fuldt gennemført og skaber konkrete resultater for borgerne og virksomhederne.

Figur 3: Vurdering af fremskridt med de landespecifikke henstillinger fra 2016 pr. politikområde

Rettet til 1-5 medlemsstater

Rettet til 6-10 medlemsstater

Rettet til mere end 11 medlemsstater

Korrektionen af makroøkonomiske ubalancer i EU skrider fremad, hvilket afspejler fremskridtene med gennemførelsen af relevante reformer, men den er meget asymmetrisk, idet det er lande med store underskud over for udlandet eller en stor udlandsgæld, der har gjort de største fremskridt. Samtidig er der i andre lande stadig store overskud på betalingsbalancens løbende poster. Det deraf følgende vedvarende betalingsbalanceoverskud i euroområdet er tegn på, at dynamikken i den samlede efterspørgsel fortsat halter efter den økonomiske aktivitet. Kerneinflationen har desuden været historisk lav. Det skaber en udfordring for de lande, som skal reducere deres indenlandske gæld og udlandsgæld. Konsolideringen af den private og den offentlige sektors gæld fortsætter derfor i et langsomt og uensartet tempo og holdes tilbage af en lav nominel vækst. En forbedring af den prismæssige og den ikke-prismæssige konkurrenceevne ville hjælpe med at genoprette balancen over for udlandet i euroområdet. Medlemsstater med underskud på de løbende poster eller en stor udlandsgæld kan hjælpe med at genoprette balancen i euroområdet ved at træffe produktivitetsforøgende foranstaltninger. Lande med store overskud på de løbende poster kan hjælpe med at genoprette balancen i euroområdet ved at iværksætte strukturreformer og andre foranstaltninger, der giver mulighed for at kanalisere de uforholdsmæssigt store opsparinger ud i et hjemligt forbrug. Dette kan navnlig gøres ved at øge investeringerne og fremme en kraftigere lønudvikling. Den nuværende situation med lave rentesatser skaber også en ekstra mulighed herfor, især i lande med et betydeligt finanspolitisk råderum.

Der skal stadig sættes ind mod en række ubalancer. Gælden i den private og den offentlige sektor såvel som udlandsgælden er stadig meget høj i nogle lande. Det er vigtigt at fortsætte afviklingen af disse lån for at reducere sårbarhederne, især i lyset af de forventede stigninger i inflationen og rentesatserne. Kapitalbufferne i finanssektoren er blevet styrket, men der er stadig nogle udfordringer som følge af den lave rentabilitet og store beholdninger af misligholdte lån. Situationen på arbejdsmarkedet er i bedring over hele linjen, men den vedvarende høje arbejdsløshed og ulighed giver stadig anledning til social nød i en række medlemsstater og vejer tungt på deres økonomiske resultater. Flere og flere medlemsstater oplever udfordringer i forbindelse med den kraftige udvikling i boligpriserne.

I februar 2017 konstaterede Kommissionen ubalancer i 12 medlemsstater; dens anbefalinger til en passende håndtering heraf indgår i de landespecifikke henstillinger, som også henviser til de udfordringer, der er afdækket som led i proceduren i forbindelse med makroøkonomiske ubalancer. Der er blevet foretaget dybdegående undersøgelser af 13 medlemsstater. Det blev konkluderet, at Finland ikke længere berøres af ubalancer, hvorimod seks lande er berørt af ubalancer (Tyskland, Irland, Spanien, Nederlandene, Slovenien og Sverige), og seks lande er berørt af uforholdsmæssigt store ubalancer (Bulgarien, Frankrig, Kroatien, Italien, Cypern og Portugal). Hvad angår Cypern, Italien og Portugal meddelte Kommissionen i februar, at den ville tage sin vurdering op til fornyet overvejelse under hensyntagen til ambitionsniveauet i landenes nationale reformprogrammer.

Tekstboks 1. Vurdering af Italiens, Cyperns og Portugals nationale reformprogrammer

I februar 2017 meddelte Kommissionen, at Italien, Cypern og Portugal var berørt af uforholdsmæssigt store ubalancer, og at den i betragtning af de vedvarende strukturelle svagheder, der blev afsløret ved den dybdegående undersøgelse, ville tage sin vurdering op til fornyet overvejelse i maj. Kommissionen har løbende fulgt udviklingen i de tre lande og har navnlig set på de politiske tilsagn, der er afgivet i deres nationale reformprogrammer, som blev fremlagt i april måned.

I Cyperns program gøres der rede for de politiske initiativer, der vil blive truffet på kort og mellemlang sigt for at tackle andre økonomiske og strukturelle udfordringer. Dette vil navnlig ske gennem en effektivisering af den offentlige sektor, vedtagelsen af mere velfungerende insolvensregler, en strømlining af ordningerne for udstedelse og overdragelse af skøder og en modernisering af retsvæsenet. Programmet beskriver også politiske foranstaltninger til at forbedre konkurrenceevnen og fjerne investeringshindringer, navnlig ved at fortsætte gennemførelsen af handlingsplanen for vækst. Mange af reformtiltagene forekommer tilstrækkeligt ambitiøse til at tackle de udfordringer, som Cypern står over for, men der mangler generelt nærmere oplysninger om, hvornår disse vil blive vedtaget og gennemført.

Italiens nationale reformprogram for 2017 indeholder kort- og mellemsigtede tilsagn i forlængelse af de foregående programmer. Blandt andet er der inden midten af 2017 planer om endeligt at vedtage de resterende love på konkurrenceområdet, reformen af strafferetten og forældelsesfrister samt at gennemføre loven til bekæmpelse af fattigdom. Der er desuden planer om at træffe foranstaltninger vedrørende overenskomstforhandlinger på virksomhedsniveau, skatteomlægninger samt privatiseringer. På den mellemlange bane fokuserer det nationale reformprogram især på de offentlige finanser, beskatning, arbejdsmarkedet, bank- og lånesystemet, konkurrence, den offentlige forvaltning og retsvæsenet og investeringer. Mange af reformtilsagnene forekommer tilstrækkeligt ambitiøse til på passende vis at tackle de udfordringer, som Italien står over for, men troværdigheden står og falder med den praktiske gennemførelse heraf.

Portugals nationale reformprogram for 2017 præsenterer en mellemsigtet økonomisk og social strategi i forlængelse af programmet fra 2016. De foreslåede foranstaltninger sigter mod at løfte arbejdsstyrkens faglige kvalifikationer, sætte ind mod segmenteringen på arbejdsmarkedet, skabe bedre rammevilkår for erhvervslivet og styrke de portugisiske virksomheders konkurrenceevne, håndtere virksomhedernes gæld og arbejdsløsheden samt modernisere den offentlige forvaltning og forbedre det sociale sikringssystem. Mange af reformtiltagene forekommer tilstrækkeligt ambitiøse til på passende vis at tackle de udfordringer, som Portugal står over for, men programmet indeholder ikke nærmere oplysninger eller konkrete gennemførelsesplaner på centrale områder, f.eks. vedrørende nedbringelsen af gælden i den private og den offentlige sektor. I et brev af 14. maj 2017 oplyste de portugisiske myndigheder nærmere om de konkrete foranstaltninger og tidsplaner.

Ud fra disse vurderinger og under hensyntagen til alle tilgængelige oplysninger finder Kommissionen, at der på nuværende tidspunkt ikke er noget analytisk grundlag for at optrappe proceduren i forbindelse med makroøkonomiske ubalancer, forudsat at disse medlemsstater gennemfører de reformer, der er skitseret i de landespecifikke henstillinger, hurtigst muligt og til fulde. Kommissionen vil fortsat overvåge de tre lande, ligesom den gør det ved alle lande med uforholdsmæssigt store ubalancer gennem specifik overvågning.

Kommissionen har styrket sin overvågning af politikgennemførelsen inden for rammerne af proceduren i forbindelse med makroøkonomiske ubalancer. I overensstemmelse med sidste års beslutning om at forenkle kategorierne for medlemsstater under proceduren i forbindelse med makroøkonomiske ubalancer er ordningen med "specifik overvågning" blevet anvendt ved alle lande med ubalancer eller uforholdsmæssigt store ubalancer. Omfanget af overvågningen afspejler udfordringernes rækkevidde og ubalancerens alvor. Formålet hermed er at bidrage til en hurtigere og mere alsidig politisk reaktion på de konstaterede ubalancer ved at skabe en mere indgående dialog mellem Kommissionen og de nationale myndigheder.

3. CENTRALE MÅLSÆTNINGER FOR HENSTILLINGERNE FOR 2017-2018

Henstillingernes overordnede mål er at sikre flere jobs og hurtigere vækst og samtidig tage hensyn til den sociale retfærdighed. Henstillingerne vælges på grundlag af en bred politisk analyse og drøftelser med vigtige interessenter. De tager udgangspunkt i de problemstillinger, der afdækkes i forbindelse med den årlige vækstundersøgelse, proceduren i forbindelse med makroøkonomiske ubalancer, overvågningen inden for rammerne af stabilitets- og vækstpagten, landebesøg, høringer af medlemsstaterne, det sociale treparts-møde, den årlige konvention for inklusiv vækst med civilsamfundet og henstillingerne vedrørende euroområdet.

Medlemsstaterne står over for meget forskelligartede udfordringer. I nogle medlemsstater, f.eks. dem der er berørt af uforholdsmæssigt store ubalancer, kræver de konstaterede udfordringer vidtspændende og ind imellem yderst påtrængende politiske tiltag. I andre medlemsstater, som generelt leverer tilfredsstillende økonomiske resultater og står over for mere specifikke udfordringer, anbefales der en mere målrettet politisk respons. Disse forskelle afspejles i antallet af henstillinger, som rettes til hver enkelt medlemsstat, samt af deres længde og formulering. Medlemsstaterne forventes at træffe foranstaltninger til at tackle alle de udfordringer, der afdækkes i forbindelse med den udførlige analyse i de landerapporter, der blev offentliggjort i februar, selv om disse ikke er afspejlet i de landespecifikke henstillinger. Medlemsstaterne bør være særligt opmærksomme på at gennemføre reformerne i en hensigtsmæssig rækkefølge og sørge for ledsagende foranstaltninger,

hvis det er nødvendigt, ud fra en vurdering af reformernes fordelingsmæssige konsekvenser.

Arbejdsmarkedet

Mange medlemsstater har gennemført reformer for at skabe mere velfungerende arbejdsmarkeder, men der skal gøres mere for at sætte ind mod den høje arbejdsløshed. De tidligere reformer har båret frugt med hensyn til at skabe jobs og bedre forhold på arbejdsmarkedene. En af de største prioriteter er dog stadig at gøre noget ved ungdomsarbejdsløsheden og langtidsledigheden, og der skal ydes en større indsats for at fremme mere robuste og rummelige arbejdsmarkeder. Det kunne dreje sig om foranstaltninger til at tackle segmenteringen på arbejdsmarkedet og sikre en mere effektiv beskæftigelsespolitik (bl.a. i Belgien, Bulgarien, Irland, Italien, Litauen, Ungarn, Portugal og Rumænien) og socialpolitik (bl.a. i Bulgarien, Litauen og Spanien). Der er ligeledes behov for at udvikle systemer for kollektive overenskomstforhandlinger, der virker mere befordrende for jobskabelsen og bidrager til at øge produktivitetsvæksten. I nogle lande, der har nået eller er tæt på fuld beskæftigelse, kunne der sikres en kraftigere reallønsudvikling, hvilket ville virke positivt på det samlede forbrug. Dette kunne f.eks. hjælpe med at nedbringe de store overskud på de løbende poster i Tyskland og Nederlandene.

Segmenteringen på arbejdsmarkedet hæmmer produktiviteten og begrænser udviklingen af menneskelig kapital. Strukturelle ændringer af ansættelsesforholdene har ført til en stigning i de midlertidige ansættelsesformer. De nye ansættelsesformer kan skabe øgede arbejdsmuligheder og sætte gang i virksomhedsudviklingen. De risikerer imidlertid også at begrænse adgangen til sociale ydelser, uddannelse og arbejdsformidling, forringe jobsikkerheden og undergrave målet om at skabe kvalitetsjobs.

Der skal gøres mere for at øge arbejdsmarkedsdeltagelsen. Til trods for vedvarende stigninger i kvinders deltagelse på arbejdsmarkedet, og selv om der er truffet foranstaltninger til at skabe balance mellem arbejde og fritid, kan der stadig konstateres betydelige kønsbetingede forskelle i beskæftigelsen og lønningerne. Kommissionen opfordrer derfor fortsat medlemsstaterne til at reagere på dette område. Der skal også gøres flere anstrengelser for at forbedre integrationen af migranter og personer med migrantbaggrund på arbejdsmarkedet (bl.a. i Belgien, Frankrig, Nederlandene, Østrig og Finland).

Der er behov for at kombinere pensionsreformer, arbejdsmarkedspolitik, livslang læring og sundhedspolitik for at fremhjælpe en mere aktiv ældre befolkning. De ældre arbejdstagere deltager i højere grad på arbejdsmarkedet, men i mange lande er beskæftigelsesfrekvensen stadig lav for denne gruppe. I lyset af den aldrende befolkning og de højere forsørgerkvoter er det afgørende at inddrage de ældre mere på arbejdsmarkedet for at sikre bæredygtige og tilstrækkeligt dækkende

socialsikringssystemer. De ældres trivsel beror også i høj grad på, hvorvidt de kan forblive aktive og ved godt helbred. Kommissionen har derfor foreslået en række henstillinger på disse områder, hvor indsatsen hidtil har været mere begrænset, og hvor udfordringerne bliver af mere presserende karakter (bl.a. i Tyskland, Kroatien, Luxembourg, Østrig, Polen og Slovenien). Medlemsstaterne har iværksat relevante og velfungerende reformer af deres sundhedssystemer. I nogle medlemsstater påvirkes adgangen til sundhedsydelser og systemets ydeevne og bæredygtighed imidlertid af en vedvarende mangel på finansiering, en ineffektiv ressourceanvendelse, en overdreven afhængighed af hospitalsbehandling, en høj grad af egenbetaling og personalemangel. Flere henstillinger fokuserer på disse spørgsmål (f.eks. i Letland, Østrig og Rumænien).

Arbejdsmarkedets parter kan give et vigtigt bidrag. Det er vigtigt at sikre, at arbejdsmarkedets parter kan spille deres rolle til fulde i overenskomstforhandlinger på linje med national praksis. Foruden en velfungerende arbejdsmarkedsdialog er det vigtigt at inddrage og sørge for, at arbejdsmarkedets parter deltager konstruktivt i udformningen og gennemførelsen af relevante politikker og reformer for at øge deres ejerskab og effektivitet.

Socialsikring og ulighed

Socialsikringssystemerne skal yde støttetjenester til alle og sørge for passende indkomststøtte til dem, der har behov for det, og samtidig fremme beskæftigelse og deltagelse på arbejdsmarkedet blandt dem, der kan. Der er brug for en passende balance mellem tilpasningsevne og sikkerhed, herunder et passende niveau for den sociale bistand samt en passende dækning og varighed. Der er ligeledes behov for reformer til at sikre, at det kan betale sig at arbejde, og således fremme overgangen til beskæftigelse.

Ved udformningen af politiske reformer skal der tages højde for og sættes ind mod indkomstulighed og fattigdom, og reformgennemførelsen skal overvåges. Som understreget i den årlige vækstundersøgelse og yderligere bekræftet ved analysen i landerapporterne er der konstateret en alvorlig ny samfundsmæssig udvikling i nogle medlemsstater. Det drejer sig om indkomstulighed eller uddannelses- eller sundhedsrelaterede samfundsmæssige uligheder. Dette skal der tages hensyn til ved udformningen af den økonomiske politik. Samtidig er medlemsstater med de største uligheder også tilbøjelige til at være ramt af højere fattigdom. Bekæmpelsen af indkomstulighed og fattigdom kræver et bredt sæt forebyggende og afhjælpende politikker. Disse omfatter lige adgang til uddannelse og sundhedsydelser, bedre muligheder på arbejdsmarkedet og lønninger, kvalitetsydelser, der er til at betale, og veludformede skatte- og bistandssystemer.

Skatte- og bistandssystemerne kan kombineret set hjælpe med at styre beskæftigelsen og reducere indkomstuligheden og fattigdom gennem

skattesystemets progressivitet, en god skatteinddrivelse og udbetaling af passende sociale ydelser. Medlemsstaterne står egenhændigt for at tilrettelægge deres skattesystemer, med erfaringerne har vist, at lav progressivitet kombineret med en ringe skatteinddrivelse og et svagt sikkerhedsnet skader samfundet og den økonomiske vækst. I flere af henstillingerne anbefales det derfor at øge sikkerhedsnettenes række- og dækkeevne (f.eks. i forbindelse med mindsteindkomst) og gennemsigtigheden og koordineringen af de sociale ydelser.

Uddannelse

De faglige kompetencer skal løftes for at forbedre folks udsigter på arbejdsmarkedet og holde gang i innovationen og produktivitetsvæksten. Beskæftigelsesfrekvensen er ofte lav blandt arbejdstagere med lavere kvalifikationer, og denne gruppe udgør en stor andel af de langtidsløse. Det er vigtigt at investere i faglige kompetencer og støtte overgangen fra lavt kvalificeret til højere kvalificeret beskæftigelse og karrieremuligheder for at følge med den teknologiske udvikling, opretholde produktivitetsvæksten og håndtere udfordringen med en aldrende befolkning. Reformerne skal indeholde foranstaltninger til at omskole eller opkvalificere befolkningen med grundlæggende færdigheder, styrke grunduddannelsernes, erhvervsuddannelsernes og de videregående uddannelsers arbejdsmarkedsrelevans og tilbud om livslang læring. Indsatsen bør ligeledes rettes mod at reducere uligheden i adgangen til uddannelse af høj kvalitet, navnlig for de svageste grupper såsom romaer og studerende med migrantbaggrund. Alle disse foranstaltninger fremhæver også den vigtige rolle, som arbejdsmarkedets parter spiller med hensyn til at sikre højt kvalificeret arbejde med en høj produktivitet og muligheder for livslang læring. I år rettes der henstillinger vedrørende uddannelsesrelaterede spørgsmål til Østrig, Belgien, Bulgarien, Spanien, Frankrig, Litauen, Cypern, Kroatien, Ungarn, Rumænien, Slovakiet og Det Forenede Kongerige.

Finanssektoren

Opsvinget vil blive styrket og de europæiske virksomheder vil få bedre adgang til finansiering, hvis vi får bugt med de resterende svagheder i banksektoren. Det er i de senere år gået fremad i medlemsstaterne med hensyn til saneringen af bankernes balance, men den store beholdning af misligholdte lån, uhensigtsmæssige forretningsmodeller og overkapacitet belaster bankernes rentabilitet og begrænser deres evne til at yde lån til realøkonomien. Kommissionen har præsenteret en omfattende lovgivningspakke til yderligere at nedbringe risiciene og især skabe en mere modstandsdygtig banksektor i EU. Kommissionen vil desuden i juni 2017 fremlægge en midtvejsevaluering af handlingsplanen for kapitalmarkedsunionen.

De store beholdninger af misligholdte lån er en følge af den overdrevne långivning før krisen og skyldes den efterfølgende lange periode med svag vækst. Det økonomiske opsving og de nationale politiske tiltag har hjulpet med at bringe

niveauet for disse lån på en nedadgående kurs i nogle medlemsstater (Irland, Kroatien og Slovenien). I adskillige lande bremses opsvinget imidlertid af bankernes begrænsede långivning, der skyldes de mange dårlige lån. Der er behov for beslutsomme politiske tiltag i disse lande for at fremme afviklingen af disse lån og således bryde den onde cirkel.

Der er behov for både at sætte ind mod det høje niveau af misligholdte lån og forhindre, at de atter hober sig op i fremtiden. Eftersom de økonomiske og finansielle systemer i EU er stærkt forbundne, har de store niveauer af misligholdte lån i flere medlemsstater bredere virkninger på tværs af grænserne. De politiske redskaber til at håndtere disse er overvejende i medlemsstaternes hænder, men en strategi på EU-plan kunne fremme en mere alsidig tilgang og en samlet indsats på både nationalt og europæisk plan. I henstillingerne vedrørende euroområdet opfordres der til en effektiv og samlet strategi for euroområdet til at håndtere risiciene for manglende levedygtighed i banksektoren.

Velfungerende insolvensregler, og navnlig velfungerende rammer for udenretslig omstrukturering, er afgørende for at støtte afviklingen af misligholdte lån og øge inddrivelsesprocenterne. Disse foranstaltninger omfatter øget gennemsigtighed og offentliggørelse, en bedre datainfrastruktur for at lette transaktionerne samt muligheden for at lade sådanne lån forvalte af eller blive solgt til specialiserede institutter, der ikke er banker. Med henblik på at håndtere de store beholdninger af misligholdte lån bør det overvejes at give bedre mulighed for hurtig balancesanering. De relevante foranstaltninger kunne omfatte en mere proaktiv udnyttelse af tilsynsbeføjelser samt bedre muligheder for at afhænde sådanne aktiver. Kommissionen har henstillet til Bulgarien, Irland, Italien, Cypern, Portugal og Slovenien at træffe foranstaltninger på området.

Investeringer og erhvervsklima

Økonomisk stabilitet og gennemførelsen af reformer har bidraget til fremgang i investeringsniveauet, som nu ligger over niveauet før krisen i nogle medlemsstater. Der er imidlertid behov for en større indsats for at udvide kapitalapparatet, øge den immaterielle kapital og udvide infrastrukturen samt for at kompensere for det investeringsunderskud, der har bygget sig op siden krisen. Kommissionens vurdering af de fremskridt, der er gjort med hensyn til at fjerne de nationale barrierer for investering, og de prioriterede reformer, der er undervejs, bekræfter, at en betydelig andel af de landespecifikke henstillinger på området endnu ikke er fuldt gennemført. Medlemsstaterne bør udnytte de nuværende gunstige makroøkonomiske forhold til at øge de offentlige investeringer og således øge reformtempoet og skabe gode muligheder for private investeringer. Samtidig bør medlemsstaterne, og navnlig dem med et finanspolitisk råderum, holde gang i den positive tendens inden for offentlige investeringer.

Omfanget af offentlige investeringer i uddannelse, infrastruktur og forskning bør øges i de lande, der har et tilstrækkeligt råderum til at øge de offentlige udgifter. En række medlemsstater har brug for en bedre offentlig infrastruktur, som kan højne produktiviteten, f.eks. bredbåndsnet, kommunikationstjenester eller innovation. Mange andre medlemsstater bør øge investeringerne i offentligt boligbyggeri, uddannelse, sundhed og sociale tjenesteydelser. I alle tilfælde bør en åben og hensigtsmæssig anvendelse af udbudsprocedurerne bidrage til en maksimal udnyttelse af budgetmidlerne i den offentlige sektor.

Tempoet for og styrken af opsvinget beror imidlertid på en mere energisk stigning i de private investeringer. Gennemførelsen af investeringsplanen for Europa er med til at sikre en optimal udnyttelse af de offentlige investeringer og fungerer som katalysator for private investeringer. Det bidrager til at styrke den effekt, som de europæiske struktur- og investeringsfonde har rundt omkring i Europa. Strukturreformer hjælper med at skabe de rette rammer for erhvervslivet, som ansporer til private investeringer i medlemsstaterne. Tempoet for gennemførelsen af administrative reformer er øget i de lande, hvor behovet var størst. Der ligger dog stadig et stort arbejde forude. Der arbejdes f.eks. stadig på at udvikle en stabil projektpipeline inden for vigtige sektorer.

Det kræver en større indsats at effektivisere retsvæsenet og at forebygge og bekæmpe korruption. Dette er nogle af de centrale problemstillinger i adskillige medlemsstater, og det skader investeringerne, forhindrer en effektiv ressourcefordeling og hæmmer de økonomiske resultater og væksten. Det er vigtigt at sætte ind på området for at styrke tilliden i erhvervslivet og forbedre investeringsklimaet, sikre mere effektive offentlige udgifter, øge retfærdigheden og understøtte den økonomiske, samfundsmæssige og territoriale samhørighed. Den nuværende situation kræver en vedvarende, ihærdig og konsekvent indsats inden for navnlig de sektorer, der er mest udsatte for korruption, dvs. offentlige udbud, den offentlige forvaltning, erhvervslivet og sundhedssektoren. De tilbageværende udfordringer omfatter: fragmenterede regler til bekæmpelse af korruption og uhensigtsmæssige kontrolmekanismer, huller i korruptionslovgivningen eller i forbindelse med håndhævelsen af gældende regler på området, utilstrækkelige initiativer vedrørende whistleblowing og skuffeselskaber, en utilstrækkelig retsforfølgning ved korruption på højt plan, uofficielle betalinger i sundhedssektoren og mangel på konkurrence og gennemsigtighed i udbudsprocedurerne.

Produkt- og tjenestemarkederne

Reformerne af produkt- og tjenestemarkederne skrider stadig for langsomt frem i de fleste lande. Der bør iværksættes reformer i de lande, hvor der endnu ikke er truffet foranstaltninger. For hovedparten har man fremlagt eller annonceret reformer, men de mangler at blive optrappet, vedtaget og gennemført med tilstrækkelig beslutsomhed. I de tilfælde, hvor reformerne er blevet vedtaget og er under

gennemførelse, skal der træffes foranstaltninger til at sikre en beslutsom gennemførelse og, hvad der er allervigtigst, cementere dem for at undgå mulig tilbagegang.

Der er særligt behov for at gennemføre reformer i sektoren for erhvervstjenester og i detailhandelen i betragtning af disse sektors betydning for produktiviteten i andre service- og fremstillingssektorer. Der er truffet særlige sektorbestemte initiativer på disse områder, og det er også i de tidligere semesterforløb blevet henstillet til medlemsstaterne at iværksætte reformer i de pågældende sektorer. Det er vigtigt at supplere gennemførelsen af disse foranstaltninger og reformer med andre initiativer til at øge konkurrencen på de relevante markeder for at styrke produktivitetsvæksten i disse servicesektorer samt i de andre sektorer, der er afhængige af sådanne tjenester. Det vil bidrage til at styrke konkurrenceevnen i disse sektorer samt i andre sektorer, der er afhængige heraf. Små og mellemstore virksomheder vil have særlig gavn af den øgede konkurrence og de lavere priser på erhvervstjenester. Reformerne bør også tillade udviklingen af nye forretningsmodeller og innovation.

De offentlige finanser

De offentlige finanser ventes at blive styrket yderligere i både euroområdet og EU som helhed. Takket være det moderate økonomiske opsving og de exceptionelt lave renter er den offentlige sektors gæld og underskud fortsat med at falde i 2016 i euroområdet og i EU (et underskud på henholdsvis 1,5 % og 1,7 % af BNP og en gæld på henholdsvis 91,3 % og 85,1 % af BNP). Det offentlige underskud ventes at falde støt i både euroområdet og EU i 2017 og 2018 for at nå ned på 1,3 % af BNP i euroområdet og 1,5 % i EU i 2018 (under antagelse af en uændret politik). Den offentlige gæld ventes ligeledes fortsat at aftage i 2017 og 2018 i både euroområdet og EU. I euroområdet ventes den at nå ned på 90,3 % af BNP i 2017 og 88,8 % i 2018 (i EU henholdsvis 84,7 % og 83,6 % af BNP). Det er de laveste niveauer siden 2012. Gældsreduktionen kan primært tilskrives overskud på den primære saldo, lavere renteudgifter, en realvækst i BNP (om end beskeden) og den forventede stigning i inflationen.

Efter adskillige år med budgetkonsolidering forblev den finanspolitiske kurs i euroområdet og i EU stort set neutral i 2016 og ventes også at være det i 2017. Med de foreslåede henstillinger er den finanspolitiske indsats, som kræves af de medlemsstater, der er underlagt den forebyggende del, men endnu ikke har opfyldt deres mellemfristende budgetmålsætning, i overensstemmelse med stabilitets- og vækstpakten. Hvad angår medlemsstaterne under den korrigerende del gentager de foreslåede henstillinger behovet for at opnå overensstemmelse med kravene under proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud. Det er især vigtigt at bringe den offentlige gældskvote på en sikker nedadgående kurs i de lande, der har en stor gæld, og som derfor kan være mere sårbare over for udsving på

finansmarkederne. Overordnet set vil disse tilpasninger med henblik på at bringe sig i overensstemmelse med stabilitets- og vækstpagten indebære en lettere restriktiv finanspolitisk kurs samlet set for euroområdet i 2018.

Eurolande med et finanspolitisk råderum opfordres derfor til at udnytte det til at understøtte den indenlandske efterspørgsel, navnlig investeringer i infrastruktur, forskning og innovation, forudsat at dette sker inden for de gældende regler i stabilitets- og vækstpagten. Det vil styrke deres vækspotentiale og føre til en bedre fordeling af den finanspolitiske tilpasning på tværs af euroområdet. Det vil også bidrage til at nå en overordnet set mere hensigtsmæssig finanspolitisk kurs i området som helhed i 2018. Det er vigtigt at ramme den rette balance mellem indsatsen for at sikre holdbare offentlige finanser og værne om det igangværende opsving i den økonomiske aktivitet og beskæftigelsen. Når de træffer politiske foranstaltninger til at nå den anbefalede finanspolitiske tilpasning under den forebyggende del af stabilitets- og vækstpagten bør medlemsstaterne tage hensyn til nødvendigheden af at understøtte opsvinget og de potentielle virkninger for beskæftigelsen. I forbindelse med kommende vurderinger er Kommissionen parat til at anvende sin skønsmargen, hvis den konstaterer, at de omfattende finanspolitiske tilpasninger har betydelig indvirkning på væksten og beskæftigelsen. Den vil i den forbindelse tage hensyn til alle ajourførte oplysninger vedrørende de forventede fremskrivninger af konjunkturerne i de enkelte medlemsstater og arbejde tæt sammen med Rådet med henblik herpå. Dette er i overensstemmelse med den fremgangsmåde, der er fastsat af Kommissionen i meddelelsen fra januar 2015 om optimal udnyttelse af fleksibiliteten inden for rammerne af stabilitets- og vækstpagten og i meddelelsen fra november 2016 om en positiv finanspolitisk kurs for euroområdet.

Medlemsstaterne bør søge at optimere sammensætningen af deres offentlige finanser for at finde ressourcer til at finansiere mellem- og langsigtede investeringsprojekter. Opmærksomheden bør rettes mod at sørge for en hensigtsmæssig fordeling af offentlige indtægter og udgifter på tværs af politikområder og sikre en sammensætning, der i højere grad fremmer vækst. Der skal gøres mere for at øge effektiviteten og udbyttet af den offentlige beskatning og udgifterne på alle forvaltningsniveauer. Det vil hjælpe med yderligere at begrænse den offentlige sektors samlede udgifter og vil give plads til at understøtte politiske tiltag til at løfte væksten og produktiviteten og øge den sociale inklusion, bl.a. gennem investeringer i social infrastruktur og i opkvalificering af arbejdstagerne. En mere effektiv og velfungerende offentlig forvaltning og et passende niveau for sociale ydelser og offentlige goder vil skabe bedre forhold for både den økonomiske aktivitet og retfærdigheden i samfundet.

Tekstboks 2. Opdatering om overvågning under stabilitets- og vækstpagten.

På grundlag af sin vurdering af stabilitets- og konvergensprogrammerne for 2016 har Kommissionen også truffet en række foranstaltninger i henhold til stabilitets- og vækstpagten.

Kommissionen henstiller, at proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud over for Kroatien og Portugal ophæves. Herefter vil blot fire medlemsstater være underlagt den korrigerende del af stabilitets- og vækstpagten.

Kommissionen har vedtaget rapporter om Belgien og Finland i henhold til artikel 126, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, hvori den undersøger deres overholdelse af traktatens gældskriterie. I begge tilfælde konkluderes det, at gældskriteriet i øjeblikket bør anses for at være overholdt. Hvad angår Belgien bør der træffes yderligere finanspolitiske foranstaltninger i løbet af 2017 for at sikre bred overensstemmelse med tilpasningsstien i retning af den mellemfristede budgetmålsætning i 2016 og 2017 samlet set. I Finlands tilfælde bemærkes det, at det er vigtigt hurtigt at vedtage og gennemføre strukturreformer til at øge produktiviteten og arbejdsudbuddet for at forbedre vækstudsigterne på mellemlang sigt og styrke den finanspolitiske holdbarhed.

Endvidere rettede Kommissionen i 2016 en advarsel til Rumænien om forekomsten af en væsentlig afvigelse fra tilpasningsstien i retning af den mellemfristende budgetmålsætning, og den henstiller til Rådet at vedtage en henstilling til Rumænien om at træffe passende foranstaltninger i 2017 med henblik på at korrigere denne væsentlige afvigelse. Det er første gang, at der gøres brug af denne procedure inden for EU's rammer for økonomisk styring. Den giver myndighederne mulighed for at træffe korrigerende foranstaltninger for at undgå at skulle indlede proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud.

Kommissionen har på grundlag af sin vurdering af stabilitetsprogrammerne for 2017 valgt at se positivt på Litauens og Finlands fleksibilitetsanmodninger. I Finlands tilfælde gives der mulighed for fleksibilitet på grundlag af den planlagte gennemførelse af større strukturreformer, navnlig konkurrenceevnepagten og pensionsreformen, og investeringer. Hvad angår Litauen gives der mulighed for fleksibilitet på grundlag af den planlagte gennemførelse af reformer til at øge pensionssystemets holdbarhed gennem en bedre indeksering og en gradvis stigning af optjeningsperioden.

4. KONKLUSION

Strukturreformer er sammen med en bedre anvendelse af de offentlige budgetmidler en absolut nødvendighed for at åbne økonomien i EU op for sit fulde potentiale. Kommissionens henstillinger bygger på såvel europæiske som nationale udgangspunkter. Henstillingerne fungerer som en opfølgning på

prioriteterne for EU og euroområdet, som er beskrevet i den årlige vækstundersøgelse og henstillingerne vedrørende den økonomiske politik i euroområdet. De bygger desuden på den indgående dialog med medlemsstaterne, som foregår gennem landerapporterne, bilaterale drøftelser og besøg, og den reformdagsorden, der præsenteres i de nationale reformprogrammer og stabilitets- eller konvergensprogrammerne. Henstillingerne vedrører de allerstørste udfordringer, som står i vejen for en bedre jobskabelse eller hurtigere vækst.

Kommissionen opfordrer Rådet til at tilslutte sig den foreslåede tilgang i de landespecifikke henstillinger for 2017-2018 og tilknyttede afgørelser i henhold til stabilitets- og vækstpakten. Og den opfordrer medlemsstaterne til at sikre en fuldstændig og rettidig implementering af henstillingerne. Kommissionen vil fortsat holde kontakt til interesserede parter på alle niveauer for at sikre et bredt ejerskab samt en effektiv opfølgning og implementering. Kommissionen er også parat til på anmodning fra medlemsstaterne at bistå dem i reformarbejdet gennem den nyoprettede strukturreformtjeneste og rådgive om en optimal udnyttelse af de europæiske struktur- og investeringsfonde.

TABEL 1 – BERØRTE POLITIKOMRÅDER I DE LANDESPECIFIKKE HENSTILLINGER FOR 2017

Overordnet kategori	Politikområder	AT	BE	BG	CY	CZ	DE	DK	EE	ES	FI	FR	HR	HU	IE	IT	LT	LU	LV	MT	NL	PL	PT	RO	SE	SI	SK	UK
De offentlige finanser og beskatning	Finanspolitik & finanspolitisk styring																											
	De offentlige finansers bæredygtighed på lang sigt, inkl. pension																											
	Reducere skattebyrden på arbejde																											
	Udvide skattegrundlaget																											
	Reducere skattefordelene ved gældsfinansiering																											
	Bekæmpe skatteunddragelse, forbedre skatteforvaltningen og tackle skatteundgåelse																											
Finanssektoren	Finansielle tjenester																											
	Boligmarkedet																											
	Adgang til finansiering																											
	Privat gældsætning																											
Arbejdsmarkedet, uddannelse og socialpolitik	Lovgivning om jobbeskyttelse & regler for arbejdskontrakter																											
	Arbejdsløshedsunderstøttelse																											
	Aktiv beskæftigelsespolitik																											
	Incitamentter til at arbejde, jobskabelse, arbejdsmarkedsdeltagelse																											
	Løn & løndannelse																											
	Børnepasning																											
	Sundhedsydelse & langtidspleje																											
	Reducere fattigdom & social eksklusion																											
	Uddannelse																											
	Kvalifikationer & livslang læring																											
Strukturpolitik	Forskning & innovation																											
	Konkurrence & rammevilkår																											
	Konkurrence i servicesektoren																											
	Telekom., posttjenester & lokale offentlige tjenester																											
	Energi, ressourcer & klimaændringer																											
	Transport																											
Den offentlige forvaltning og rammevilkår for erhvervslivet	Rammevilkår for erhvervslivet																											
	Insolvensregler																											
	Den offentlige forvaltning																											
	Statsejede virksomheder																											
	Retspleje																											

 Berørte politikområder i de landespecifikke henstillinger for 2017

TABEL 2 – FREMSKRIDT I RETNING AF EUROPA 2020-STRATEGIENS MÅL

Europa 2020-strategiens mål for EU	Data fra 2010	Seneste tilgængelige data	I 2020, baseret på den seneste udvikling
1. Forøgelse af beskæftigelsesfrekvensen blandt de 20-64-årige til mindst 75 %	68,6 %	71,1 % (2016)	Målet vil sandsynligvis blive nået
2. Forøgelse af de kombinerede offentlige og private investeringer i FoU til 3 % af BNP	1,93 %	2,03 % (2015)	Målet vil sandsynligvis ikke blive nået
3a. Reduktion af drivhusgasemissioner med mindst 20 % i forhold til 1990-niveauet	Reduktion på 14 %	Reduktion på 22 % (2015)	Målet vil sandsynligvis blive nået
3b. Forøgelse af de vedvarende energikilders andel i det endelige energiforbrug til 20 %	12,9 %	16,7 % (2015)	Målet vil sandsynligvis blive nået
3c. På vej mod en forøgelse af energieffektiviteten med 20 % (dvs. et primært energiforbrug på 1483 Mtoe)	11,7 % over målet på 1482 Mtoe for det primære energiforbrug	3,1 % over målet på 1482 Mtoe for det primære energiforbrug (2015)	Målet vil sandsynligvis blive nået
4a. Begrænsning af skolefrafaldet til mindre end 10 %	13,9 %	10,7 % (2016)	Målet vil sandsynligvis blive nået
4b. Forøgelse af den andel af befolkningen mellem 30-34 år, der afslutter en tertiær uddannelse, til mindst 40 %	33,8 %	39,1 % (2016)	Målet vil sandsynligvis blive nået
5. Indsats for at bringe mindst 20 millioner personer ud af risikoen for fattigdom og social eksklusion	Stigning på 0,45 millioner (sammenlignet med basisåret 2008)	Stigning på 1,7 millioner (sammenlignet med basisåret 2008) (2015)	Målet vil sandsynligvis ikke blive nået

Kilder: Europa-Kommissionen; Det Europæiske Miljøagentur